

lade mig at begynde med et rent sagligt Spørgsmaal, som er berørt af den højtærede Justitsminister. Spørgsmaalet om Søndre Landsret. Ministeren har udtalt, at han i hvert Fald omgaas med Tanker om at ville sammensætte Søndre Landsret saaledes, at den faar en Afdeling paa 3 Mand i Odense, og derved vil han paa en lykkelig Maade løse det uhyre vanskelige Problem, om man, naar man nu skulde lægge noget ind under Søndre Landsret, skulde lade Fynboerne rejse til Sønderborg eller lade Sønderjyderne rejse til Odense. Tilsyneladende er dette Spørgsmaal løst hermed, og tilsyneladende lader der sig ogsaa anføre gode Argumenter for at anbringe en Afdeling af en Landsret i Odense. Det Spørgsmaal har man imidlertid i sin Tid taget Stilling til, man har i sin Tid haft Valget mellem smaa Landsretter og store Landsretter, og man har valgt de store. Man har valgt dem ud fra økonomiske Synspunkter i første Række og ud fra det Synspunkt, at det er en Værdi for en Landsret, at den er saa stor, at den virkelig danner et Kollegium, som kan samles, og hvor der kan være Tale om at danne en virkelig Landsretspraksis. Dette sidste maa man efter min Mening give Afkald paa, hvis man udstykker Landsretten i smaa Afdelinger. Man taler ganske vist paa Fyn om, at det er Umiddelbarheden, det kommer an paa, og nu er Umiddelbarheden jo et af de store Ord i dansk Retspleje, som man altid skal nævne med den allerdybeste Respekt, og det gør jeg ogsaa, men der er i Virkeligheden lidt umiddelbart — i en helt anden Betydning af Ordet — i den Iver, hvormed man fra Fyn taler Umiddelbarhedens Sag. Det skal jeg nu ikke opholde mig længe ved, for vi skal jo ikke drøfte det Spørgsmaal her, men jeg vil blot ved denne Lejlighed rette den Henstilling til den højtærede Minister, at han vil tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse, inden det er for sent. Jeg tror nemlig, at denne Løsning er den slettest mulige. En Landsret, der bestaar af to Afdelinger, hver paa 3 Mand, den ene siddende i Sønderborg, den anden i Odense, vil jo mangle al Elasticitet. Bliwer en Mand syg i Odense, kan man ikke lade en Mand i Sønderborg fungere i begge Afdelingerne, saaledes som man kan det i en Ret, der bestaar af flere Afdelinger, og man opnaar ikke den Besparelse, man kunde faa. Vi har det bedste statistiske Grundlag for, at Søndre Landsret kan undværes fuldstændig uden Skade for Sagernes Behandling. Man har altsaa her en Mulighed for at kunne spare et ret betydeligt Antal af højere

Embedsmænd, og denne Mulighed bør man ikke lade gaa fra sig. Hvis man fra Sønderjydske Side skulde være tilbøjelig til at tro, at man ved denne Ordning bevarede en Landsret i Sønderjylland, saa forekommer dette mig at være Udtryk for en umiddelbar Betragtning, som jeg kunde have Lyst til at belyse lidt nærmere. Det er nemlig fuldkommen givet, at i det Øjeblik det Stedtillæg, som for Tiden oppebæres af Præsidenten og Dommerne i Landsretten, falder bort, saa vil det ogsaa være langt behageligere for de paagældende Embedsmænd at bo i Odense end i Sønderborg, og der vil kunne anføres særdeles gode saglige Argumenter for at samle Retten paa eet Sted. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at dette, at etablere en Afdeling af Søndre Landsret i Odense, er det samme som at indlede Overflytningen af Søndre Landsret til Odense.

Der har været gjort nogle Bemærkninger om Justitsministerens Forhold til et Par Sager, som har tildraget sig Offentlighedens Opmærksomhed, dels den saakaldte Thorup-Schovelinske Sag og dels den Tage Jensenske Sag. Med Hensyn til den første er jeg naturligvis ganske enig med Ministeren i, at der maatte anlægges en Sag, og jeg kan fuldt ud tiltræde den Begrundelse, Ministeren gav, at baade efter Arten af de Sigtelser, der var rettet mod den paagældende Dommer, og efter den Kilde, hvorfra de kom, kunde man ikke lade disse Sigtelser upaaagtede. Der maatte altsaa en Sag til. Jeg for mit Vedkommende skal kun beklage, at Justitsministeren gav Dommeren Ordre til at anlægge Sag, det kan Ministeren efter min Mening ikke, og Ministeren bøjede da ogsaa af paa dette Punkt. Den, der kan give Dommeren Ordre til at anlægge Sag, er efter min Mening Retspræsidenten. Men Sag var altsaa en Nødvendighed, deri er jeg enig med Ministeren, og jeg skal ikke misbillige den Nidkærhed, der fik Ministeren til at overveje Spørgsmaalet, selv om jeg altsaa ikke er enig i, at det skulde have ført til det samme, som det førte Ministeren til. Men netop naar man betragter denne Nidkærhed, maa det forbavse noget, at Ministeren ikke i sin Tid anlagde et lige saa nidkært Synspunkt paa Sagen: Tage Jensen, der sloges op i „Social-Demokraten“ med Overskriften: Om Korruptionen i Københavns Politi. Jeg blev den Gang, saaledes som det jo ogsaa ofte hænder for Ministeren, interviewet om dette Spørgsmaal og sagde, at det forekom mig, at Ministeren ikke havde andet at gøre end at beordre Københavns Politi-